

* * * * *

* * * * *

Осень, осень... Солнышко скупое...
Утонул в росе багряный сад.
Помнишь, помнишь, мы сюда с тобою
Приходили много дней назад?

סתיו הגיע. שמש עוד זורחת,
טל מבריק כפר מתנצנץ בגן.
ייתכן כי את אינך שוכחת
איך האושר מצאנו כאן.

«Счастье, где ты?!» - я кричу, но ветер
Разбросал осколки слов в туман.
Так случилось, что на целом свете –
Небосвод седой да терема...

איזה אושר!.. אך פתאום הרוח
מתנפלת על שקיעת חמה.
כן, ידענו, כעבור שבוע
יגמר הקיץ. ואז מה?

Счастье было, как дитя, безопасно.
Алой розой грезился рассвет...
Но, увы, цветенье быстротечно:
Лепестки увяли – розы нет.

מה יהיה – הרי כאן שינינו יחד.
מה יקרה? ומה יוכל לקרות?
בליבנו אהבה פורחת,
תגשמו תקוות וחלומות...

День прошёл, а я и не заметил.
Лунный диск наполнил тишину.
И всё тот же беспокойный ветер,
Словно пёс, всё воет на луну...

אך בעצב מתמלא גרם,
רועדים עצים ליד חלון.
מן האושר נאבד מפתח,
עננים זזים מצד צפון.

Там мой сон – вернусь в него как в юность,
Где вдвоём, не разнимая рук...
А любовь печально улыбнулась:
«Жёлтый цвет, он, знаешь, цвет разлук...»

חלומי נמס כיום בשקט,
זה בלתי נשכח ונהדר...
אהבה במקום תשובה צוחקת:
"סתיו הגיע – סמל הפרידה..."